

Arrest

nr. 251 149 van 17 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2020.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 september 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad beklemtoont dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar internationale beschermingsstatus en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.4. Waar verzoekende partij thans in haar verzoekschrift op algemene wijze opmerkt dat haar status als erkende vluchteling in Griekenland mogelijks is ingetrokken omwille van haar langdurig verblijf buiten Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu -uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers en het staat genoegzaam vast dat verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, hetgeen overigens door verzoekende partij zelf niet wordt betwist-, het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Griekenland actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.5. De Raad wijst erop dat landeninformatie -zoals de rapporten en artikelen waar verzoekende partij naar verwijst omtrent de penibele situatie in Griekenland voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming, (politie) misbruiken van en geweld jegens vluchtelingen, de grote Griekse werkloosheid en voorts omtrent onder meer de impact van de covid-19 pandemie op Griekenland, o.a. op het toerisme aldaar en (derhalve ook) de slechte financiële situatie van het land en

op de gebrekkige gezondheidszorg die door covid-19 nog meer wordt blootgelegd-, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke algemene (landen)informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

3.6.1. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU- lidstaat werd verleend, in casu Griekenland, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Deze toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bestaat, aldus het Hof van Justitie, wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt evenwel niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 e.v.).

3.6.2. De verzoekende partij moet dus zelf, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak op wijst, in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zij komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de huidige algemene (crisis)situatie in Griekenland. Ze laat evenwel na deze algemene informatie en beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie in concreto aannemelijk te maken.

Met haar verwijzingen naar algemene informatie doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Griekenland onder andere concreet en pertinent wordt vastgesteld als volgt:

“Bovendien dient er op gewezen te worden dat u op relatief korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent. Meer bepaald verklaart u meteen na het ontvangen van uw Griekse documenten uw reisticket naar België geboekt te hebben (CGVS p.6). Dit gegeven getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Zij betwist niet dat zij quasi meteen nadat zij haar Griekse verblijfsdocumenten had verkregen, de beslissing nam om Griekenland te verlaten (en dit ook effectief heeft gedaan). Uit een dergelijke houding kan logischerwijze niet in het minst blijken dat verzoekende partij geprobeerd heeft in Griekenland een leven op te bouwen en er de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Verzoekende partij weet dan ook niet te overtuigen, gelet ook op het gebrek aan enig begin van bewijs van eventuele inspanningen dienaangaande, en kan niet worden gevolgd waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij “haar best heeft gedaan om in Griekenland te integreren, dat zij gepoogd heeft tot een werk te komen en ook om de taal te leren, tevergeefs”. Om diezelfde reden is haar argumentatie dat “in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke maanden of jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet-mensenonterende context” (sic.) evenmin overtuigend of ernstig.

3.7. Met haar huidige argumentatie, waarbij zij verwijst naar enkele rapporten en artikelen, omtrent de huidige verergerde actuele precaire (financiële) situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de

COVID-19-pandemie, toont verzoekende partij niet aan dat de ontwikkelingen aangaande de coronacrisis in Griekenland een zodanig niveau zouden hebben bereikt/bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe hij toegang kan hebben, erop wijst dat Griekenland door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de grenzen gesloten zijn zodat een vertrek uit België noch een aankomst in Griekenland mogelijk zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De kritiek van verzoekende partij dienaangaande is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.

3.8. Ofschoon de situatie aan de Turks-Griekse grens ernstige problemen met zich meebrengt voor migranten en vluchtelingen die Griekenland willen binnen geraken, wijst de Raad erop dat de omstandigheden aan de Turks-Griekse grens niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland. Deze situatie beperkt zich immers tot de Turks-Griekse grens en tot de migranten en vluchtelingen die geen internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland, daar waar aan verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Om diezelfde reden is de door verzoekende partij aangehaalde argumentatie omtrent de overbevolking en soms schrijnende levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen evenmin dienstig. Verzoekende partij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zou komen. Haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij beschikt er over een internationale beschermingsstatus.

3.9. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.10 Wat voorts het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar in het verzoekschrift naar wordt verwezen, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers aan wie internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten

kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekende partij toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. De Raad herinnert er evenwel aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het komt aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

3.11. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “het CGVS helemaal geen rekening houdt met de voor de verzoekende partij haar concrete moeilijkheden om over te leven in Griekenland, rekening houdende met het feit dat de verzoekende partij zwanger is en nadien de last zal hebben van een pasgeboren kind”, neemt de Raad aan dat het hier waarschijnlijk en vermoedelijk een knip- en plakwerkvergissing vanwege verzoekende partij haar raadsman betreft, nu verzoekende partij van het mannelijke geslacht is en nooit eerder gewag maakte van een zwangerschap.

3.12. De Raad wijst erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij in Griekenland smeergeld diende te betalen aan de politie zodat

er bezwaarlijk sprake kan zijn van effectieve bescherming. Voorts wijst zij op de zeer slechte economische situatie die nog erger is geworden door de COVID-19-pandemie.

4.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4.2. De Raad herinnert eraan dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

4.2.1. De verzoekende partij hekelt ter terechtzitting op algemene wijze dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van effectieve bescherming daar zij in Griekenland smeergeld diende te betalen aan de politie.

De Raad wijst vooreerst op volgend motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op pertinente wijze aangeeft: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, meer bepaald de erbarmelijke leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp en de incidenten met de Griekse politie en burgers, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.”* De verzoekende partij plaatst dit met haar betoog ter terechtzitting niet in een ander daglicht.

De Raad wijst er verder op dat, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De Raad herneemt in dit kader de grond van voormelde beschikking waar, met verwijzing naar het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft: *“Bovendien dient er op gewezen te worden dat u op relatief korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent. Meer bepaald verklaart u meteen na het ontvangen van uw Griekse documenten uw reisticket naar België geboekt te hebben (CGVS p.6). Dit gegeven getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.”*, wordt vastgesteld: *“Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Zij betwist niet dat zij quasi meteen nadat zij haar Griekse verblijfsdocumenten had verkregen, de beslissing nam om Griekenland te verlaten (en dit ook effectief heeft gedaan). Uit een dergelijke houding kan logischerwijze niet in het minst blijken dat verzoekende partij geprobeerd heeft in Griekenland een leven op te bouwen en er de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Verzoekende partij weet dan ook niet te overtuigen, gelet ook op het gebrek aan enig begin van bewijs van eventuele inspanningen dienaangaande, en kan niet worden gevolgd waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij “haar best heeft gedaan om in Griekenland te integreren, dat zij gepoogd heeft tot een werk te komen en ook om de taal te leren, tevergeefs”. Om diezelfde reden is haar argumentatie dat “in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat*

na enkele moeilijke maanden of jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet-mensenonterende context" (sic.)" evenmin overtuigend of ernstig."

De verzoekende partij slaagt er met haar algemeen betoog ter terechtzitting niet in hieraan afbreuk te doen. Zij werpt met haar betoog geen ander licht op het vastgestelde gebrek aan persoonlijke pogingen en inspanningen om in Griekenland een leven op te bouwen en er de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden en zij maakt niet concreet aannemelijk dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Zo de verzoekende partij daadwerkelijk – het betreffen immers slechts blote beweringen van harentwege – in Griekenland eens smeergeld (via een tussenpersoon) aan de politie diende te betalen en met corruptie werd geconfronteerd, werpt dit geen ander licht op het voorgaande. Ze maakt hiermee immers niet aannemelijk dat zij er – uit niets blijkt bovendien dat ze dergelijke praktijken van corruptie ergens/op hoger niveau zou hebben aangekaart – niet op hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten kon/kan rekenen. In dit verband dient er bovendien opnieuw op gewezen en te worden benadrukt dat de verzoekende partij Griekenland reeds korte tijd na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten heeft verlaten en haar handelen aldus allerminst blijk geeft van concrete en doorgedreven pogingen om er een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk de aan haar in Griekenland toegekende internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te hebben uitgeput. Dit blijkt nergens uit en de verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

4.2.2. Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij ter terechtzitting naar de zeer slechte economische situatie die nog erger is geworden door de COVID-19-pandemie, beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Griekenland, hetgeen niet volstaat.

De Raad wijst vooreerst op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing waaraan geen afbreuk wordt gedaan door voormelde algemene stelling van de verzoekende partij: *"De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,..."* (eigen onderlijning)

Tevens herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking die evenzeer staande blijft: *"Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielpprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. De Raad herinnert er evenwel aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het komt aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij evenwel in gebreke blijft."* (eigen onderlijning).

Voorts kan betreffende de toename van de zeer slechte economische situatie door de COVID-19-pandemie genoegzaam volgende grond van voormelde beschikking worden hernomen:

“3.5. De Raad wijst erop dat landeninformatie -zoals de rapporten en artikelen waar verzoekende partij naar verwijst omtrent de penibele situatie in Griekenland voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming, (politie) misbruiken van en geweld jegens vluchtelingen, de grote Griekse werkloosheid en voorts omtrent onder meer de impact van de covid-19 pandemie op Griekenland, o.a. op het toerisme aldaar en (derhalve ook) de slechte financiële situatie van het land en op de gebrekkige gezondheidszorg die door covid-19 nog meer wordt blootgelegd-, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke algemene (landen)informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

(...)

3.7. Met haar huidige argumentatie, waarbij zij verwijst naar enkele rapporten en artikelen, omtrent de huidige verergerde actuele precaire (financiële) situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, toont verzoekende partij niet aan dat de ontwikkelingen aangaande de coronacrisis in Griekenland een zodanig niveau zouden hebben bereikt/bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe hij toegang kan hebben, erop wijst dat Griekenland door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.”

De Raad wijst er nog op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad wijst er tevens op dat de neveneffecten van de coronacrisis louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog ter terechtzitting omtrent de COVID-19-pandemie blijft zij hier geheel in gebreke. Zij komt immers opnieuw niet verder dan het formuleren van een algemene bewering, doch zij toont niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het weze tevens herhaald dat geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland meer dan België zou worden getroffen door deze pandemie, die trouwens niet alleen Griekenland, maar ook heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft.

4.3. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS